

— Знаешъ ли, че отъ десетъ дни Симо е тежко боленъ? — обърна се Стрелата къмъ Димо. — Баща му е въ града безъ работа, дѣдо му съвсемъ се е пропиълъ, та нѣма кой лѣкарства да му купи.

Изведнажъ бащата на Димо се спрѣ. Всички се загледаха къмъ кжщата. Презъ двора мина бързо дѣдото на Симо съ дърва на ржце. Щомъ той влѣзе въ кжщи, бай Йорданъ и момчетата се приближиха до кжщата и напикнаха въ двора. Тамъ лежеше върху снѣга до дървника дървото на Димови, само че по кжсо. Единиятъ му край бѣше огсѣченъ.

Димо и Стрелата погледнаха бай Йордана, въ очакване да видятъ, какво ще направи. Но той не влѣзе въ двора, а зяобикомъ кжщата и наизърна презъ прозореца. И децата се надвесиха до него. На беденъ селски одъръ лежеше Симо. На дървената маса безъ покривка имаше нѣкакво шише съ лѣкарство. Приклекнала на земята, майката кладѣше печката, а до леглото бѣше седналъ на трикрило столче старецътъ и се бѣше загледалъ въ Симо. Лицето на стареца бѣше тжжно и умислено. Газовата ламба освѣтяваше лицето му и правѣше бръчкитѣ по него да изглеждатъ още по-дълбоки.

Случайно старецътъ погледна къмъ прозореца, Тримата се дръпнаха на страна. Димо и Стрелата не се очудиха никакъ, а само много се зарадваха, когато бай Йорданъ ги поведе назадъ къмъ кжщи. Мълчаливо тѣ прекосиха полето. Но какво бѣше очудването на децата, когато бай Йорданъ, който бѣше строгъ, но много добъръ, имъ рече:

— Искате ли да ми помогнете? Всѣки да вземе по едно дърво да занесемъ у тѣхъ.

Децата се зарадваха. Тѣ не се сѣщаха, че това бѣше и отмъщението на бай Йорданъ, който искаше да покаже на стареца, че знае за кражбитѣ му. Тримата изтеглиха отъ купа по една дълга цепеница и поеха обратно презъ полето. Когато влѣззоха за двора, кучето лавна, но Стрелата и Димо му извика да мирува. То ги позна, завъртѣ опашка и млъкна. Мълчаливо тримата оставиха тритѣ дървета и бързо поеха презъ полето.

— Не казвайте за това въ кжщи! Нали Симо е вашъ другаръ? Запазете тая тайна! — каза бай Йорданъ.

Децата обещаха. Въ Димови се бѣха вече събрали всички гости. Тамъ бѣше топло, весело и хуб во. За първи пжъ Димо почувствува разликата между тѣхната кжща, въ която не липсваше нищо, и бедната кжща на Симови. Тукъ грамофонътъ свирише, на масата имаше баници и плодове.

Следъ малко, когато всичкитѣ весело пѣха, нѣкой почука. Не чакаха вече никой гостъ. Майката на Димо, очудена, отвори вратата. Следъ това тя се върна и извика бай Йордана. Незабелязано следъ тѣхъ излѣзе и Димо. Каква бѣше изненадата му, когато видѣ вънъ на вратата дѣдото на Симо Тиквата! Бай Йорданъ го въведе въ една отъ вжтрешнитѣ стаи. Като влѣззоха вжтре,